

Finansministeriet vil benytte til deraf at sammensætte Skattecommissionerne, egentlig blot skulle fungere som Bampyrer, der skulle søge at fuge det meest Mulige ud af Befolkningen, og som ere begavede med en sjælden Mangel paa Gyne til at kunne sætte sig ind i de Forhold, hvori de skulle virke. Det ærede Medlem maa ikke overse, at Finansministeren vel er forpligtet ligeoverfor Statskassen til at sørge for, at ingen Skattepligtig unddrages fra at betale Skat, men at han ogsaa har en Pligt til at sørge for, at Loven kommer til at virke saa ligeligt, billigt og rimeligt som muligt. Det er et Hensyn, som han paa ingen Maade kan lade være at tage ved Valget af sine Mænd, og læg Mærke til: hvilke Mænd kan Finansministeren benytte? Er han ikke henviist til at tage en af Skattehæderne selv? Hvorfra i Alverden skulde han faae Skattecommissionairer uden blandt de Folk, der høre blandt Befolkningen og ligesaa vel som den ere underkastede Betskatning? Og naar nu det ærede Medlem vil sige os, at disse Mænd skulde mangle Gyne til at domme om de Forhold, som i den Henseende maae tages i Betragtning, saa siger jeg, at dertager det ærede Medlem fuldstændig fejl. Eigesaa lidt som der hidtil har været Mangel paa Folk, naar der har været Spørgsmaal om Skattecommissioner, ligesaa lidt vil der fremdeles være Mangel paa Folk med den Indsigt, den Udvikling og det Kjendskab, at de, naar Forudsætningerne ere givne — og de gives ved Mødet i Skattecommissionerne — kunne danne sig — hvad der ikke horer saa overmaade Meget til — en Mening om, hvorvidt denne eller hiin Ansættelse er rigtig eller ikke. Da det ærede Medlem derefter gik over til Overstattecommissionen, sagde han, at i denne ere Communerne i født Minoritet. Nei, jeg beder om Forladelse, dette er paa ingen Maade givet. Amtmanden er Formand, og han er ikke indsat af Finansministeren. Med Undtagelse af den Pligt, han har, at skulle sørge for denne Lovs og enhver anden Lovs fuldstændige og correcte Gjennemførelse, er han ifølge hele sin Stilling meget snarere henviist til at tage Befolkningens end Finansministerens eller Statskassens Hensyn som de ledende for sig. Jeg troer overhovedet, at

man, naar man vil tage det Billede, som det ærede Medlem gav os, og sammenligne det med den Erfaring, man hidtil har haft, da vil finde, at den Frygt, han har, aldeles ikke er begrundet, at den slet ikke er begrundet i Fortiden, og jeg seer ikke, hvorpaa det begrundes, at Forholdene væsentlig skulle stille sig anderledes for Fremtiden, end de have stillet sig hidtil. Jeg gjentager, at det er Lovens Forudsætning, det er en nødvendig Betingelse for, at Loven overhovedet skal kunne bruges, og en Betingelse, der forekommer mig at være fuldkommen retfærdiggjort i Forholdene, at de allerfleste Sogneforstanderskaber ville være baade istand til og villige til at opfylde deres Pligt overfor Loven og bringe den til Anvendelse paa en saadan Maade, at det kan forsvares baade overfor Statskassens Fordringer og overfor de enkelte Skattehæders Tav. Men, spørger det ærede Medlem for Fredericia (Gad), hvad vissere vi ved at sige Nei til Loven? Jeg tilstaaer, at det undrede mig noget at høre ham sige, at det Første, vi vissere, er det, at Regjeringen af al Kraft vil tage fat paa at udarbejde en ny Skattelov, som kan tjene til Grundlag baade for Commune- og Statskatterne. Saa, dersom han vender denne Yttring til det ærede Thing i dets Heelhed, da seer jeg egentlig ikke, at Riscoen er saa overmaade stor, jeg kan ikke engang see, at det kan betegnes som en Risco, thi det maa jo ansees for en Fordeel, der opnaaes, at man ialfald begynder med den communale Betskatning og forelægger et Arbejde, hvorved man kan komme til et Resultat om, hvilken Skattnorm der vil kunne gennemføres. Men, naar han henvender Spørgsmaalet til sine Meningsfæller, til dem, der som han ville sige Nei til Loven, fordi de mene at have viist os den rette Vej, ja, da vissere de ganske vist, at de ved Behandlingen af et saadant Lovforslag ville komme til at see, at de Grundringer, jeg har tilladt mig at gjøre derimod, ville vise sig i Virkeligheden at være tilstede, og at Resultatet af Forhandlingerne vil blive, at man ligesaa lidt kommer til en Dverenskønst om det, som man kom til en Dverenskønst om Statskattelovene, forinden man ialfald har discuteret sig træet, saa at, naar man er